

Arrest

nr. 288 615 van 8 mei 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20 E
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 11 januari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 januari 2023 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat E. VERSTRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 januari 2023 werd de verzoekende partij volgens een administratief rapport van die datum op heterdaad betrapt door de politiezone van LPA Brussel (ref. TARAP: X) op het gebruik van vervalste documenten.

De verzoekende partij is dezelfde dag gehoord door de politie van LPA Brussel.

Op 4 januari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering samen met een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies).

Op 18 januari 2023 werd de verzoekende partij verwijderd naar Ghana.

De bestreden beslissing is de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 januari 2023 tot het opleggen van een inreisverbod en heeft de volgende redengeving:

"(...)

Betrokkene werd gehoord door de politie van LPA Brussel op 04.01.2023 en In deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan Mevrouw,

Naam : B.

voornaam : A.

geboortedatum : X

geboorteplaats : KUMASI

nationaliteit : Ghana

wordt een inreisverbod voor 3 Jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 04.01.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een Inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van LPA Brussel op 04.01.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van het gebruik van vervalste documenten

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen In België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald In artikel 74/11.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 62 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de formele en materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij ook de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel, hetzij het evenredigheidsbeginsel aanvoert.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Middelen waarom de bestreden beslissing van de DVZ wordt betwist

De bestreden beslissing schendt:

- Schending van het artikel 74/11 Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet ;
- Schending van de materiële en formele motiveringsverplichting ;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;

4.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissing dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen – de specifieke situatie van de betrokken personen – heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent hierop een wettelijk toezicht uit.

4.2.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

4.3.

In de bestreden beslissing van inreisverbod wordt verwezen naar het artikel 74/11, §1, lid 2 Vreemdelingenwet teneinde aan de verzoekster een inreisverbod op te leggen.

Dat de controle van de administratieve rechter zich niet beperkt tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven omvat.

Dat derhalve de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant moeten zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden.

Dat het rechterlijk toezicht op de motieven hier alleen insluit dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwetsieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven).

Dat het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

4.4.

Dat het artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet naar hetwelk verwezen wordt in de bestreden beslissing, als volgt luidt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Overeenkomstig artikel 74/11, §2, lid 2 kan de Dienst Vreemdelingenzaken zich in individuele gevallen onthouden van het opleggen van een inreisverbod, omwille van humanitaire redenen.

“De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

Dat overeenkomstig het artikel 74/11, §2, lid 2 de Dienst Vreemdelingenzaken zich in individuele gevallen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod, omwille van humanitaire redenen.

Dat bij de oplegging van een inreisverbod rekening dient gehouden te worden met een aantal fundamentele rechten, zoals het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Uit onderstaande uiteenzetting zal blijken dat de bestreden beslissing van inreisverbod niet afdoende rekening houdt met de humanitaire redenen, eigen aan het dossier van verzoekster.

Zonder dat de Dienst Vreemdelingenzaken aantoont dat de verzoekster actueel enig gevaar vormt voor de openbare orde, gaat de Dienst Vreemdelingenzaken over tot het nemen van een inreisverbod van de maar liefst 3 jaar.

Dat dit niet proportioneel is.

-4.4.1.

Verzoekster is nog nooit in België geweest en was op doorreis naar haar land van herkomst, toen zij door de grenspolitie werd tegengehouden.

Dat verzoekster uiteraard erg geschrokken is, gezien zij wel degelijk over een geldig verblijfsrecht in Polen beschikte.

Dat verzoekster ook geen ernstig verweer kreeg om aan te tonen dat zij wel degelijk beschikt over een geldig Pools verblijfsrecht.

Zo kan de verzoekende partij enkele Poolse documenten voorleggen, die meer uitleg kunnen verschaffen over haar verblijfsrecht in Polen. (zie stuk 3)

Gelet op de verkorte beroepstermijn, kon verzoekster deze evenwel nog niet laten vertalen naar het Nederlands, doch vertalingen zullen naderhand aan uw Raad worden overgemaakt.

Deze documenten bewijzen evenwel dat verzoekster wel degelijk beschikt over een geldig verblijfsrecht in Polen.

Dat het opleggen van een inreisverbod van 3 jaar hierom niet proportioneel kan zijn. Verzoekster krijgt een inreisverbod opgelegd voor het gehele Schengengebied, hoewel zij beschikt over een geldig Pools verblijfsdocument.

Gezien de politiezone LPA Brussel oordeelt dat verzoeksters verblijfsrecht vals zou zijn, is er geen enkele zekerheid dat verzoekster zich terug naar het Schengengebied kan begeven, waardoor zij wel degelijk belang heeft bij het aanvechten van het inreisverbod.

-4.4.2.

Dat verzoekster onmiddellijk een inreisverbod van 3 jaar opgelegd krijgt, is disproportioneel.

Verzoekster kan wel degelijk bewijsstukken voorleggen waaruit blijkt dat zij over een geldig verblijfsrecht beschikt in Polen. Vertalingen hiervan zullen later nog aan uw Raad worden overgemaakt.

Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn.

De motivering vindt geen grondslag in het administratief dossier.

Onmogelijk kan gesteld worden dat een inreisverbod van 3 jaar proportioneel is, temeer de waarachtigheid van haar verblijfsrecht niet in vraag kon gesteld worden indien een degelijk onderzoek was gevoerd.

Onmogelijk kan een termijn van 3 jaar voorzien worden in het belang van de migratiecontrole.

4.5.

Eindbesluit

Uit de bestreden beslissing dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen voortvloeiend uit een degelijk onderzoek, rekening heeft gehouden, quod non. Er is immers geen sprake van een degelijk onderzoek.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De motivering van de bestreden beslissing die niet afdoende ingaat op verzoeksters verblijfssituatie in Polen geeft aldus aanleiding om tot schorsing en vernietiging van de bestreden beslissing over te gaan.

Uit de bovenstaande uiteenzetting blijkt duidelijk dat het inreisverbod niet proportioneel is, noch gebaseerd is op alle feitelijkeheden eigen aan het dossier van verzoekster.

De bestreden beslissing dient ingetrokken te worden."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, hetzij de formele motiveringsplicht, is onder meer vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoekende partij moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden, die de grond zijn van een beslissing, en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven in rechte en in feite worden weergegeven op basis waarvan deze is genomen. Verzoekende partij wordt zo een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven waarin geen termijn voor vrijwillig vertrek werd voorzien en dat de verzoekende partij door haar gedrag, met name het gebruik van vervalste documenten, geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De Raad merkt op dat dit bevel om het grondgebied te verlaten van 4 januari 2023 werd uitgevoerd op 18 januari 2023.

Het blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de redenen van de bestreden beslissing kent en begrijpt zodat het normdoel van de formele motivering, vervat in deze bepalingen, is bereikt.

Dit onderdeel is niet gegrond.

2.3. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht aan en van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, wat bepaalt:

“§ 1.

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2.

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3.

Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

2.4. De verzoekende partij geeft tal van theoretische beschouwingen. Zij verwijt de bestreden beslissing geen rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval en geen rekening te houden met een "aantal" fundamentele rechten zoals deze die voortvloeien uit het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest).

De verzoekende partij preciseert niet welke omstandigheden niet zijn behandeld en welke van haar fundamentele rechten aan de orde moesten komen.

Het enige concreet element in het middel is de bewering van de verzoekende partij dat zij wel degelijk over een geldig Pools verblijfsrecht beschikt.

De verzoekende partij maakte gebruik van een vervalst document, met name "een volledig vervalste verblijfskaart van Polen". Deze bewering wordt evenwel niet weerlegd door een loutere bewering. De verzoekende partij verwijst naar stukken die zij toevoegt aan haar verzoekschrift maar deze stukken aangaande een eventuele Poolse verblijfskaart zijn niet vertaald en in het Pools opgesteld. In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat zij "later" de vertaling zou toevoegen. Dit is niet gebeurd. Ter terechtzitting hierop gewezen stelt de advocaat van de verzoekende partij dat de verzoekende partij geen financiële middelen had om het stuk te laten vertalen. Uit Poolse stukken kan de Raad niets opmaken omdat ze niet vertaald zijn. Enige uitleg over haar voorgehouden verblijfsrecht in Polen ontbreekt. De Raad kan enkel vaststellen dat enig bewijs over een geldig Poolse verblijfskaart ontbreekt.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet gesteund is op een juiste feitenvinding, geen correcte beoordeling bevat of niet kennelijk onredelijk zou zijn. De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht zijn niet geschonden.

2.5. Waar de verzoekende partij oppert dat de verwerende partij zich kan onthouden van het nemen van de bestreden beslissing omwille van humanitaire redenen, wijst de Raad erop dat dit geen verplichting inhoudt. Het staat de verwerende partij vrij, zo zij de bestreden beslissing wettig neemt om te beslissen hier al dan niet van af te zien, temeer nu het gedrag van de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Deze vaststelling heeft de verzoekende partij niet weerlegd. Een schending van artikel 74/11, §2, lid 2, van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.6. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). In dit geval is de verwerende partij overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing. Zij heeft hierbij niet kennelijk onredelijk gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

De duur van het inreisverbod is gemotiveerd en niet kennelijk onredelijk. De verzoekende partij heeft nagelaten aan te tonen dat zij geen gebruik maakte van een vals Pools verblijfsdocument. Het kan niet ernstig betwist worden dat dergelijke handeling ingaat tegen de openbare orde zodat de bestreden beslissing op kennelijk redelijke wijze besluit dat de gedraging van de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de duur van

drie jaar disproportioneel is. Zij gaat eraan voorbij dat de doelstelling van de bestreden beslissing niet alleen het belang van de immigratiecontrole is, maar ook het handhaven van de openbare orde. Hierbij heeft de verwerende partij afgewogen of de verzoekende partij een gezinsleven of minderjarige kinderen heeft in België, wat niet het geval is omdat de verzoekende partij wou terugkeren naar Ghana om haar aldaar verblijvende kinderen te bezoeken. De verwerende partij is ook nagegaan of de verzoekende partij kampt met medische problemen, wat niet het geval is.

Het evenredigheidsbeginsel, gelijklopend met het proportionaliteitsbeginsel, is niet geschonden.

2.7. De Raad besluit dat de verzoekende partij de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk maakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN